

Arrest

nr. 340 091 van 27 januari 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DEKERF
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 17 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 april 2025 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEKERF. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij (hierna: verzoeker), die verklaart over de Colombiaanse nationaliteit te beschikken, diende op 9 oktober 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 16 december 2024 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 25 februari 2025 wordt verzoeker gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. Op 13 maart 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, K. O. C. (...), werd op 19 januari 2000 geboren in Chiriguana, departement Cesar, Colombia. U groeide op in de stad Valledupar. U hebt de Colombiaanse nationaliteit.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan:

In 2017 begon u rechten en sociologie te studeren aan de ‘Universidad Popular del Carmen’ in Valledupar. Samen met enkele medestudenten richtte u een sociale beweging op, het ‘Colectivo Zaperoko’. Jullie organiseerden workshops, trainingen, lezingen en dagactiviteiten. Ook organiseerden jullie protestacties en stakingen omdat bepaalde mensen van de universiteit betrokken zouden zijn bij paramilitaire organisaties. Jullie protesteerden ook tegen het geweld, tegen de moorden en kwamen op voor de rechten van de inheemse bevolkingsgroepen. Jullie hadden een eigen magazine, het ‘revista Zhatukua’.

Op 19 november 2019 werd u voor de eerste keer bedreigd. U was op weg naar de universiteit en werd tegengehouden door twee mannen op een moto. Ze zeiden dat ze wisten wie u was, wat u deed, welke politieke activiteiten u uitoefende en met wie u omging.

Een dag later, op 20 november 2019, was u propaganda aan het ophangen in de straten voor de protestactie die de dag nadien ging plaatsvinden. Samen met enkele medestudenten werd u geslagen en aangehouden door de politie. U hebt die nacht moeten doorbrengen in de cel. De volgende ochtend kwam u vrij.

Een paar dagen later werd u opnieuw bedreigd, op dezelfde manier als de vorige keer: twee mannen op een moto passeerden en zeiden dezelfde zaken. Kort nadien vertrok u uit Valledupar.

In de jaren die volgden woonde u zo wat overal in het land. U bleef u sociaal engageren. Zo werkte u bijvoorbeeld met de inheemse volkeren in de Sierra Nevada, de Kankwamo en de Arhuaco, met de Misak in Cauca en ondersteunde u de verkiezingscampagne van G. P. (...). U werkte ook in de toeristische sector als gids, in een restaurant, op het platteland, maar u hield zich ook veel bezig met uw muziek. U keerde af en toe terug naar Valledupar. Soms was het kort om uw vrienden en familie te bezoeken, maar soms bleef u er ook een aantal maanden. In februari 2023 vertrok u voor anderhalve maand naar Ecuador. Daarna bent u teruggekeerd naar Valledupar, waar u bleef wonen tot aan uw vertrek uit Colombia. U begon opnieuw te studeren in juni 2023. Aan het technisch instituut in Valledupar volgde u de opleiding 3D-animatie.

U hebt een Belgische vriendin, M. (...), die u begin 2023 leerde kennen in Minca. In december 2023 kwam u M. (...) opnieuw tegen. De volgende maanden brachten jullie grotendeels samen door. In maart 2024 vertrok M. (...) terug naar België.

Op 17 juli 2024 vertrok u uit Colombia. Een dag later, op 18 juli 2024, kwam u in België aan. Op 9 oktober 2024 vroeg u internationale bescherming aan in België.

U vreest bij terugkeer dat u vermoord zou worden door de paramilitairen. Ook verwijst u naar de algemeen gevaarlijke situatie in Colombia.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende identiteitsdocumenten voor: uw Colombiaans paspoort, uw geboorteakte en uw Colombiaanse identiteitskaart. Als bewijs dat u deel uitmaakte van het ‘Colectivo Zaperoko’ en uw sociaal werk overhandigt u de volgende documenten: een interview dat u met enkele medestudenten gaf voor de universiteitswebsite, een certificaat van lidmaatschap van het collectief afgegeven door de universiteit, een bericht op jullie blog in verband met de manifestatie en staking op 20 november 2019, de blog van het collectief, het magazine ‘revista Zhatukua’ van 2018, uitleg van u over het magazine, een pagina met links naar het collectief en een certificaat van uw werk in Cauca bij de ‘Misak’ in 2022. Ook maakt u nog enkele webpagina’s over van het sociaal werk dat u uitvoerde, informatie over de personen die u noemt tijdens het persoonlijk onderhoud en foto’s van u in Ecuador. Tijdens het persoonlijk onderhoud verwijst u ten slotte nog naar uw Facebookprofiel en Facebookpagina, waarop informatie te vinden is over uw sociaal werk. Op 10 maart 2025 stuurde u via email een aantal correcties door naar aanleiding van het opvragen van de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier, wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent uw persoonlijke vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u tussen 2017 en 2019 deel uitmaakte van het 'Colectivo Zaperoko' en het sociaal werk dat u uitvoerde binnen deze organisatie niet in twijfel trekt (Administratief dossier – Groene map, stukken, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 en 12). Ook toont u aan dat u na 2019 nog bepaalde sociale activiteiten uitvoerde (Administratief dossier – Groene map, stuk 11). U slaagt er echter niet in om aan te tonen dat u op heden gevaar zou lopen omwille van dit werk:

- De vermeende bedreigingen beperken zich tot drie incidenten, op 19 november 2019, 20 november 2019 en enkele dagen nadien. Sindsdien bent u niet meer bedreigd geweest. U bent nog ongeveer vier jaar en acht maanden, tot 17 juli 2024, in Colombia gebleven. U begon kort na deze bedreigingen weliswaar rond te reizen (NPO, p. 4, 12 en 18), maar u keerde nog regelmatig terug naar Valledupar. Soms was het gewoon kort om uw vrienden en familie te bezoeken, maar soms bleef u er ook een aantal maanden (NPO, p. 4 en 11-16). Er is toen nooit iets gebeurd (NPO, p. 19). In april 2023 vestigde u zich zelfs permanent terug in Valledupar. U zette hier uw leven verder. U begon opnieuw te studeren en leerde M. (...) steeds beter en beter kennen. U werkte, ook samen met haar, in de toeristische sector (NPO, p. 8). U bleef in Valledupar tot aan uw vertrek uit Colombia, dus nog ongeveer één jaar en vier maanden (NPO, p. 4 en 16). In al die tijd bent u nooit meer bedreigd geweest. U luisterde bovendien niet naar de bedreigingen van de paramilitairen. Het 'Colectivo Zaperoko' hield dan wel op te bestaan, maar u zette uw sociaal werk voort. U verklaart dat het wel in mindere mate was door de ongemakken die u ervaarde, maar u was nog steeds sociaal actief (NPO, p. 4, 11-16 en 18). U kende nergens anders problemen met de paramilitairen. U zou enkel zijn geslagen door de politie in Boyaca en Popayan, maar de laatste keer dat dit gebeurde was ook al in 2022 (NPO, p. 19). Er valt dus nergens uit op te maken dat u vandaag de dag nog gezocht wordt door de paramilitairen.

- Uw familie heeft in al die jaren ook nooit problemen gekend omwille van het sociaal werk dat u uitvoerde (NPO, p. 21). U woonde in Valledupar met hen samen (NPO, p. 5). De paramilitairen wisten jullie wonen (NPO, p. 18).

- Gevraagd of er nog mensen van het collectief bedreigd werden, verwijst u naar F. U. (...), een docente N. (...) (NPO, p. 18) en Y. A. (...) (NPO, p. 21). Gevraagd hoe het met hen gaat, vertelt u dat F. (...) nog steeds werkt in het zuiden van Cesar. Hij heeft daar een vermoorde leider vervangen. Ook N. (...) woont nog in Colombia en werkt samen met haar partner (NPO, p. 21). Ook Y. (...) stelt het goed. Ook hij woont nog in Colombia (NPO, p. 21). Uw collega's van het collectief verblijven, ondanks de ontvangen bedreigingen, dus nog steeds in Colombia. U kan niet aantonen dat uw situatie anders is of dat u meer dan hen behoefte heeft aan internationale bescherming.

- U verklaart dat u kort nadat u M. (...) opnieuw tegenkwam, in januari 2024, de beslissing nam om het land te verlaten (NPO, p. 7). U vertrok echter pas op 17 juli 2024. Gevraagd waarom u zo lang wachtte, verwijst u naar het financiële aspect van de reis. Als u wordt gevraagd of u uw eigen reis betaalde, vertelt u dat M. (...) u geholpen heeft, maar dat u ook zelf geld moest sparen voor uw paspoort en dergelijke (NPO, p. 21). Uw paspoort dateert echter al van 16 februari 2024 (Administratief dossier – Groene map, stuk 1). U had dit toen al aangevraagd met het oog op uw reis naar België (NPO, p. 9). Het feit dat u geen haast had om het land te verlaten, relativeert de ernst van de door u ingeroepen vrees. Ook in België zette u geen spoed achter het aanvragen van internationale bescherming. U diende pas een kleine drie maanden later, op 9 oktober 2024, een asielaanvraag in. Gevraagd waarom u zo lang wachtte, verwijst u naar het feit dat Brussel ver is van Sint-Martens-Latem en dat u financieel afhankelijk was van de hulp van M. (...) (NPO, p. 8). Brussel is helemaal niet ver van Sint-Martens-Latem. U was gewend om in Colombia veel rond te reizen. Bovendien kon u, nog voor u uw asielaanvraag indiende, wel al in Duitsland gaan optreden (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1). Men kan echter redelijkerwijze verwachten dat iemand met een gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst, al het mogelijke zal doen om zo snel als mogelijk bescherming in te roepen en te verkrijgen in het land waar hij aankomt en zich wenst te vestigen.

Samengevat kan u niet aantonen dat u op heden geïmagineerd wordt door de paramilitairen omwille van het sociaal werk dat u tussen 2017 en 2019 binnen het collectief heeft verricht of zelfs het sociaal werk dat u nadien zelfstandig uitvoerde.

U vertelt dat u er in oktober of november 2021 aan dacht om bij de ELN te gaan. U woonde toen opnieuw in Valledupar. U hebt twee vergaderingen bijgewoond, maar besliste om hier niet mee verder te gaan (NPO, p. 14, 19 en 20). U verklaart dat u nu een dubbele angst had in Valledupar: enerzijds voor de paramilitairen, anderzijds voor de ELN omdat ze misschien ontevreden waren dat u niet was toegetreden (NPO, p. 20). U hebt na deze twee vergaderingen echter nooit meer direct contact gehad met leden van de ELN. U kreeg wel nog enkele berichten, maar u hebt nooit geantwoord. Ze stopten met berichten te sturen in 2022 of begin 2023, toen u aan het reizen was. Bovendien veranderde u uw telefoonnummer (NPO, p. 20). Toen u in april 2023 opnieuw permanent in Valledupar ging wonen, ging u daar regelmatig naar de kerk. Uw contactpersoon bij de ELN, R. G. (...), ging naar diezelfde kerk. Zij heeft u nooit aangesproken (NPO, p. 16). Er zijn dus geen aanwijzingen dat u vandaag de dag nog gevaar loopt in Colombia omdat u indertijd het idee had om toe te treden tot de ELN.

Uit uw verklaringen komt naar voren dat u voornamelijk besloot om te vertrekken door de algemeen slechte situatie in Colombia (NPO, p. 16). Na ontvangen bedreigingen in Valledupar, probeerde u uw leven op te bouwen op andere plekken in het land. U reisde doorheen heel Colombia. U ging zelfs anderhalve maand naar Ecuador met de hoop daar een beter leven te vinden. U zag echter dat de situatie overal dezelfde was: mensen werden bedreigd, er was geweld, er waren overal drugs en mensen hadden geldproblemen (NPO, p. 11-16 en 21). U besloot om dan toch maar terug te keren naar Valledupar. Daar kon u uw sociaal werk niet uitvoeren. U werd telkens afgewezen. Er zou veel jaloezie en verraad zijn binnen de sociale beweging. Ze waren ontevreden dat u indertijd was vertrokken (NPO, p. 19). U verklaart dat u geboren bent om te strijden voor de rechten van de mens en dat kon u daar niet doen (NPO, p. 16). Om tot internationale bescherming te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel ernstige schade. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Bij u is dit niet het geval. U zette uw leven in Valledupar verder. U begon opnieuw te studeren (NPO, p. 5). U werkte in de toeristische sector (NPO, p. 8). Het feit dat u niet het werk kon uitvoeren dat u wou, loopt niet op tot vervolging of ernstige schade.

Wat betreft uw verwijzing naar de algemene (veiligheids)situatie in Colombia, wordt voorts naar onderstaande verwezen:

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president G. P. (...) aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende

groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ("massacres"), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend

conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overgemaakte documenten kunnen bovenstaande beslissing niet ombuigen. Uw Colombiaans paspoort, uw geboorteakte en uw Colombiaanse identiteitskaart bewijzen enkel uw identiteit en herkomst, hetgeen niet betwist wordt in deze beslissing. Het interview dat u met enkele medestudenten gaf voor de universiteitswebsite, het certificaat van lidmaatschap van het collectief afgegeven door de universiteit, het bericht op jullie blog in verband met de manifestatie en staking op 20 november 2019, de blog van het collectief, het magazine 'revista Zhatukua' van 2018, de uitleg van u over het magazine, een pagina met links over het collectief, een certificaat van uw werk in Cauca bij de 'Misak' in 2022, de webpagina's over van het sociaal werk dat u uitvoerde en informatie over de personen die u noemt tijdens het persoonlijk onderhoud en uw Facebookprofiel en Facebookpagina, bevestigen dat u deel uitmaakte van het 'Colectivo Zaperoko' en het sociaal werk dat u uitvoerde, hetgeen door het CGVS ook voor waar wordt aangenomen. Het feit dat u in Ecuador hebt verbleven, hetgeen u aantoont met enkele foto's, wordt evenmin in twijfel getrokken. De door u aangebrachte correcties in kader van het opvragen van de notities, wijzigen inhoudelijk niets aan bovenstaande appreciatie, temeer dit elementen betreft waar niet op wordt gemotiveerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), bepaalt als volgt: *"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."*

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de samenwerkingsplicht.

Na een theoretische uiteenzetting bij enkele van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker benadrukt vooreerst dat de verwerende partij zijn sociaal werk niet betwist, doch ten onrechte stelt dat hij niet aantoont dat hij om die reden tot op heden nog gevaar zou lopen. Verzoeker meent dat het CGVS nagelaten heeft zijn sociaal profiel en de aard van zijn activiteiten in Colombia en in België grondig en in hun geheel te onderzoeken. Hij vervolgt dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij aangaf geboren te zijn om te strijden voor de rechten van de mens, dat hij heel wat activiteiten uitvoerde en uiterste gevoelige acties ondernam – zoals het aan de kaak stellen van samenwerking tussen de universiteit en paramilitaire organisaties en het verzamelen van bewijsmateriaal daarover –, dat hij meewerkte aan een magazine dat deze problemen aankaarte, deelnam aan verschillende stakingen, woordvoerder was van de nationale studentenunie, en bovendien regelmatig optrad als muzikant en protestliederen zong. Verzoeker vervolgt dat hij zich nadien actief bleef inzetten voor verschillende inheemse gemeenschappen, onder meer voor de Kankwamo in de Sierra Nevada en de Misak in Cauca. Hij stelt dat de verwerende partij hier nauwelijks op is ingegaan en

geen verdiepende vragen heeft gesteld, waardoor onduidelijk is gebleven hoe hij zijn huidige engagement concreet vormgeeft en via welke kanalen. Verzoeker benadrukt dat hij zijn sociale media-accounts heeft meegedeeld tijdens het persoonlijk onderhoud en dat hij zijn sociaal activisme tot op vandaag verderzet, zodat het des te opmerkelijker is dat geen onderzoek werd gevoerd naar zijn actuele activiteiten en de daaruit voortvloeiende vrees bij terugkeer naar Colombia.

Verzoeker verwijst naar en citeert uit het rapport van EUAA “*Colombia: Country Focus*” van december 2022. Volgens verzoeker blijkt hieruit dat Colombia één van de meest gevaarlijke landen ter wereld is voor mensenrechtenverdedigers. Sociale leiders worden er geconfronteerd met bedreigingen, aanvallen, verdwijningen en moorden door gewapende en criminele groeperingen, terwijl zij bovendien gestigmatiseerd en gecriminaliseerd worden door staatsactoren. Verzoeker benadrukt dat uit het EUAA-rapport blijkt dat onder meer sociale leiders actief rond inheemse aangelegenheden/rechten, en de verdediging van land- en territoriale rechten tot de meest geviseerde profielen behoren. Verzoeker stelt tot deze categorie van personen te behoren. Hij voert verder aan dat de verwerende partij heeft nagelaten zijn engagement voor boeren en inheemse gemeenschappen, zijnde één van de meest geviseerde categorieën van mensenrechtenverdedigers in Colombia, grondig te onderzoeken. Hij wijst erop dat hij actief samenwerkte met boeren in het departement Cesar in het kader van landteruggaveprocessen en dat sociale leiders die hierbij betrokken waren, werden vermoord. Volgens verzoeker onderstreept zijn publieke optreden als muzikant tijdens een officiële ceremonie waarbij landrechten aan boeren werden toegekend, kort vóór zijn vertrek uit Colombia, zijn publieke steun voor de beweging en zijn zichtbaarheid.

Verzoeker verwijst voorts naar het EUAA-rapport waaruit blijkt dat sociale leiders herhaaldelijk het doelwit zijn van bedreigingen, aanvallen en moorden, in het bijzonder in regio's waar gewapende groeperingen strijden om territoriale controle en waar armoedecijfers hoog liggen. Onder verwijzing naar twee nieuwsberichten van 31 maart 2025 stelt verzoeker dat het departement Cesar wordt getroffen door een golf van geweld en dat de burgerbevolking er gevaar loopt door gevechten tussen gewapende groeperingen, waaronder het ELN, wat het risico voor verzoeker om bij terugkeer het slachtoffer te worden van geweld verhoogt.

Daarnaast betoogt verzoeker dat de verwerende partij zijn eerdere bedreigingen ten onrechte relativeert. Hij stelt dat hij in 2019 meermaals werd bedreigd omwille van zijn activiteiten en dat deze bedreigingen publiek werden aangeklaagd door zijn studentengroep. Dat de vermeende bedreigingen zich zouden beperken tot drie incidenten kan volgens verzoeker verklaard worden door de voorzorgsmaatregelen die hij nam. Zo deelde hij aan niemand mee wanneer hij terugkeerde naar Valledupar, publiceerde hij nooit waar hij was, en bedekte hij zijn gezicht tijdens de pandemie. Daarnaast reisde hij het land door om te voorkomen dat hij gesignaleerd zou worden en verbleef hij tijdelijk in Ecuador. Daar waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat Y. (...), één van de medestanders van het collectief waartoe verzoeker behoorde, het goed stelt, merkt verzoeker op dat deze medestander zijn sociaal engagement heeft stopgezet.

Verder voert verzoeker aan dat hij eveneens een vrees koestert ten aanzien van het ELN. Hij stelt dat hij na het bijwonen van twee vergaderingen in 2021 wel degelijk dreigberichten ontving om zich bij deze groepering aan te sluiten en bedreigd werd door R. G. (...), zijn contactpersoon bij het ELN. Dat zij hem niet in het openbaar aansprak komt overeen met de *modus operandi* van het ELN, aldus verzoeker. Verzoeker herhaalt dat uit de door hem aangebrachte krantenartikelen blijkt dat het geweld in zijn regio van herkomst oplaait door de aanwezigheid van het ELN, wat het risico voor verzoeker in geval van terugkeer verhoogt.

Ten slotte betoogt verzoeker dat hij geen beroep kan doen op effectieve overheidsbescherming in Colombia. Hij verwijst daarbij naar structurele problemen zoals straffeloosheid, de hoge mate van corruptie, gebrekkige rechtsbescherming en de stigmatisering en criminalisering van mensenrechtenactivisten door staatsactoren. Onder verwijzing naar landeninformatie onderstreept verzoeker dat de Colombiaanse autoriteiten niet in staat of niet bereid zijn om daadwerkelijke bescherming te bieden aan sociale leiders, en dat hij om die reden geen klacht indiende. Hij vervolgt dat hij tevens vreesde dat de overheid de guerrilla's ervan op de hoogte zou brengen dat hij klacht is komen neerleggen of waar hij zich op dat moment bevond, wat hem zou blootstellen aan verdere bedreigingen of geweld.

3.2. Verzoeker besluit dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging en/of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Hij vraagt in hoofdorde om hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

3.3. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan zijn verzoekschrift:

- een niet gedateerde foto waarop verzoeker optreedt als muzikant tijdens een concert;
- een niet-vertaalde uitnodiging voor een evenement op 27 juni 2024;
- een niet-gedateerde foto genomen tijdens het evenement van 27 juni 2024.

4. Aanvullende nota's

Op 13 oktober 2025 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie in Colombia en waarbij zij, via een consulteerbare weblink, verwijst naar de COI Focus "*Colombia. Veiligheidssituatie*" van 10 april 2025 als bijkomende informatiebron.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de vaststellingen of motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van verzoekende partij daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte '*beoordeling van feiten en omstandigheden*' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste

instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling van het beroep

6.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De Raad stelt vast dat motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, op eenvoudige wijze in deze beslissing kunnen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert verzoeker in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

6.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.2.1. Verzoeker verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en legde bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming zijn Colombiaans paspoort en zijn Colombiaanse identiteitskaart en geboortekte neer (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Documenten voorgelegd door de verzoeker (hierna: Documenten verzoeker), stukken 1 t.e.m. 3). Verzoekers identiteit en Colombiaanse nationaliteit worden niet betwist. Evenmin wordt betwist dat verzoeker geboren is in Chiriguana en opgroeide in de stad Valledupar in het departement Cesar (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities persoonlijk onderhoud d.d. 25 februari 2025 (hierna: NPO CGVS, p. 5).

6.2.2. Het beschermingsverzoek is vooreerst gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn sociaal engagement. Volgens zijn verklaringen studeerde verzoeker tussen 2017 en 2019 rechten en sociologie aan de Universidad Popular del Cesar in Valledupar en richtte hij samen met enkele medestudenten de studentenbeweging *Colectivo Zaperoko* op, bestaande uit een achttal leden. In het kader van deze beweging organiseerden zij workshops, trainingen, lezingen en dagactiviteiten. Verzoeker nam deel aan protestacties en stakingen tegen vermeende banden tussen de universiteit en paramilitaire groeperingen, hij sprak zich uit tegen geweld en moorden, en kwam op voor de rechten van inheemse

bevolkingsgroepen. Het collectief gaf tevens een eigen tijdschrift uit, met name het *revista Zhatukua*, waaraan verzoeker tot 2018 meewerkte. Verzoeker verklaarde voorts dat het collectief na december 2019 en met het uitbreken van de Covid-19-pandemie *de facto* is uiteengevallen, waarna ieder zijn sociaal engagement voortzette op individuele basis (NPO CGVS, p. 4-5, p. 9, p. 11-18). Ter staving van zijn betrokkenheid bij dit collectief en van zijn sociaal engagement in die periode legde verzoeker verschillende documenten neer, waaronder een interview met enkele medestudenten op de universiteitswebsite, een certificaat van lidmaatschap van het collectief afgeleverd door de universiteit, een bericht op de blog van het collectief over de manifestatie en staking van 20 november 2019, een afdruk van een bericht op blog van het collectief in 2020 (stuk 7), het magazine *revista Zhatukua* van 2018 (stuk 10), verzoekers schriftelijke toelichting over dit magazine (stuk 8), alsook een pagina met weblinks naar het tijdschrift en de blog van het collectief en het YouTube-kanaal Zaperoko (stukken 9 en 12). Verzoekers activiteiten voor en betrokkenheid bij de studentenbeweging *Colectivo Zaperoko* worden in de bestreden beslissing niet betwist. Het wordt in de bestreden beslissing evenmin in twijfel getrokken dat verzoeker, na de door hem aangehaalde bedreigingen in november 2019, Valledupar heeft verlaten en gedurende meerdere jaren op verschillende plaatsen in Colombia heeft verbleven, waarbij hij zijn sociaal engagement heeft verdergezet, en onder meer heeft gewerkt met inheemse gemeenschappen in de Sierra Nevada, met name de Kankuamo en de Arhuaco, en met de Misak in het departement Cauca (NPO CGVS, p. 6, 11-12, p. 18; Documenten verzoeker, stukken 11 en 12). De commissaris-generaal is evenwel van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij tot op heden gevaar zou lopen omwille van het sociaal werk dat hij tussen 2017 en 2019 binnen *Colectivo Zaperoko* heeft verricht of de activiteiten die hij daarna ondernam.

Verzoeker verklaarde voorts dat hij in 2021 overwogen had om zich aan te sluiten bij de ELN en daartoe twee bijeenkomsten bijwoonde, waarna hij besliste hiervan af te zien. Hij stelt een vrees te koesteren voor de ELN omdat deze ontevreden zouden zijn over zijn beslissing om niet toe te treden (NPO CGVS, p. 14, 19 en 20). De commissaris-generaal meent dat er geen aanwijzingen voorliggen dat verzoeker vandaag de dag nog gevaar loopt in Colombia omdat hij het idee had opgevat om toe te treden tot de ELN.

6.2.3. Na een grondige lezing van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met de opmerkingen ter terechtzitting, dient in navolging van de commissaris-generaal te worden besloten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat (i) hoewel niet wordt betwist dat verzoeker tussen 2017 en 2019 actief was binnen het *Colectivo Zaperoko* en ook nadien nog sociaal geëngageerd was, verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij actueel een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van dit engagement, nu de aangehaalde bedreigingen zich beperken tot drie incidenten in november 2019 en hij nadien nog jarenlang in Colombia verbleef zonder verdere problemen; (ii) verzoeker weliswaar na deze vermeende bedreigingen rondreisde doorheen Colombia, doch geregeld terugkeerde naar Valledupar, zich daar vanaf april 2023 opnieuw definitief vestigde, studeerde alsook in de toeristische sector werkte, en er zich geen nieuwe incidenten hebben voorgedaan; (iii) zijn voormalige medestanders van het collectief, die eveneens bedreigingen zouden hebben gekend, nog steeds in Colombia verblijven zonder er problemen te ondervinden, en verzoeker niet aantoont dat zijn situatie verschillend zou zijn van die van hen; (iv) verzoekers familieleden nooit problemen hebben gekend omwille van zijn sociaal werk, hoewel de paramilitairen wisten waar zij woonden; (v) verzoekers laattijdige vertrek uit Colombia en zijn laattijdige indiening van zijn verzoek om internationale bescherming in België de ernst van zijn beweerde vrees voor vervolging door de paramilitairen relativeert; (vi) verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat hij een actuele vrees voor vervolging heeft omwille van zijn mogelijke aansluiting bij de ELN, nu hij na twee bijeenkomsten afzag van verdere betrokkenheid, nadien geen rechtstreeks contact meer had en zelfs bij terugkeer naar Valledupar nooit werd aangesproken door noch problemen ondervond met leden van het ELN; (vii) uit zijn verklaringen blijkt dat zijn vertrek uit Colombia voornamelijk werd ingegeven door de algemeen socio-economische en veiligheidssituatie in Colombia, en zijn onmogelijkheid om zijn sociaal werk verder te zetten, daar niemand binnen de sociale beweging in Valledupar nog met hem wilde samenwerken.

6.2.4. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en draagkrachtig. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

6.2.4.1. Immers, in de mate dat verzoeker in zijn verzoekschrift zijn sociaal profiel en activiteiten in Colombia onderstreept en aanvoert dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat sociale leiders, en met name zij die zich inzetten voor boeren en de inheemse bevolking, een verhoogd risico lopen het doelwit te worden van geweld, wijst de Raad op wat volgt.

Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat sociale leiders en mensenrechtenactivisten in Colombia die opkomen voor o.a. de rechten van inheemse volkeren en de boeren, geveiseerd kunnen worden door gewapende groeperingen en criminele organisaties en te maken kunnen krijgen met bedreigingen, aanvallen, intimidatie of zelfs moord. Ook hun familieleden kunnen problemen ondervinden (EUAA “Colombia Country Focus” van december 2022, p. 101-108; COI Focus “Colombia - Veiligheidssituatie” van 10 april 2025, p. 35-38). In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat het risico om blootgesteld te worden aan doelgericht geweld dermate hoog is dat het loutere feit in mindere of meerdere mate sociaal geëngageerd te zijn op zich volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van dit risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals ook door UNHCR zelf wordt onderkend (UNHCR “International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, p. 8 en p. 45). De loutere verwijzing naar dit risicoprofiel kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd omwille van zijn sociaal engagement. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond.

Hoewel niet wordt betwist dat verzoeker zich sociaal engageerde, zoals afdoende blijkt uit zijn verklaringen en de door hem bijgebrachte documenten, en daargelaten de vraag of verzoeker wel als een sociaal leider kan worden aangemerkt, blijft verzoeker evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat verzoeker na de beweerde bedreigingen in november 2019 geen bedreigingen meer ontving noch problemen ondervond met paramilitaire groeperingen.

Het in het verzoekschrift ontwikkelde betoog dat het beperkt aantal incidenten kan verklaard worden door de voorzorgsmaatregelen die verzoeker in acht nam, kan niet worden bijgetreden. Dat hij nooit aan iemand meedeelde wanneer hij terugkeerde naar Valledupar kan niet verklaren waarom verzoeker, die vreest vervolgd te worden door paramilitaire groeperingen omwille van zijn sociaal activisme in Valledupar, het risico zou nemen om regelmatig terug te keren naar de stad waar hij bedreigd zou zijn om er vrienden en familie te bezoeken (NPO CGVS, p. 4, p. 13-16, p. 19). Dergelijk gedrag staat immers haaks op de door verzoeker voorgehouden vrees voor de paramilitairen. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij in april 2023 terugkeerde naar Valledupar om zich daar definitief te vestigen, dat hij er zijn studies hervatte en werkzaam was in de toeristische sector (NPO CGVS, p. 4, en p. 8). Dergelijke verklaringen wijzen allerminst op een ondergedoken bestaan. Voorts wijst verzoeker er in zijn verzoekschrift op dat hij regelmatig optrad als muzikant en zelfs kort vóór zijn vertrek uit Colombia nog publiek heeft opgetreden tijdens een evenement in juni 2024, waarbij hij zelf aangeeft dat hij hierdoor “nog heel wat zichtbaarheid vergaard heeft”. Dit betoog staat logischerwijze haaks op verzoekers stelling dat hij zijn verblijfplaats niet bekendmaakte en voorzorgsmaatregelen nam teneinde te voorkomen dat “hij gesignaleerd zou worden”.

Met zijn betoog zoals uiteengezet in zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er derhalve niet in afbreuk te doen aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat hij na de beweerde bedreigingen in november 2019 nog bijna vijf jaar in Colombia verbleef, en dat hij, hoewel hij zijn sociaal engagement bleef voorzetten, alsook meermaals terugkeerde naar Valledupar, en er zich bovendien in april 2023 opnieuw definitief vestigde, geen bedreigingen meer ontving noch problemen ondervond met paramilitaire groeperingen, zodat dient besloten te worden dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk wordt vervolgd door paramilitaire groeperingen omwille van zijn sociaal engagement en activisme.

6.2.4.2. Daar waar verzoeker ter terechtzitting verklaarde dat hij enkel de drie directe aanvallen die plaatsvonden in 2019 heeft vermeld, maar dat hij na deze bedreigingen steeds verhuisde en de personen die hem bedreigden bleef tegenkomen omdat ze overal zitten, wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Verzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste persoonlijk onderhoud, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Indien verzoeker ook na 2019 herhaaldelijk in aanraking kwam met de paramilitaire groeperingen, zoals hij thans lijkt te suggereren, dan kon van verzoeker worden verwacht dat hij dit tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS zou hebben vermeld. Verzoeker reikt geen enkele dienstige verklaring aan waarom hij deze feiten geheel onvermeld liet. Dat verzoeker, nadat hij werd geconfronteerd met een negatieve beslissing van de commissaris-generaal waarin werd vastgesteld dat hij geen actuele vrees voor vervolging aannemelijk maakt, plots en zonder afdoende verklaring suggereert dat hij na november 2019 wel nog met de paramilitaire groeperingen in aanraking kwam, kan dan ook bezwaarlijk ernstig worden genomen. Het voorgaande klemt nog des te meer nu verzoekers verklaringen ter terechtzitting vaag blijven en louter blote beweringen betreffen.

6.2.4.3. Wat betreft verzoekers verwijt dat verweerder geen verdiepende vragen heeft gesteld over zijn inzet voor verschillende inheemse gemeenschappen, noch zijn sociale media accounts zou onderzocht hebben, wijst de Raad er vooreerst op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Het is weliswaar de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Echter, het is aan de verzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige feiten en relevante elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te brengen, zodat het CGVS kan nagaan of er in hoofde van de verzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging. Er mag dan ook van verzoeker worden verwacht dat hij de kansen die hij krijgt om zijn nood aan bescherming toe te lichten aangrijpt en dat hij zijn asielrelaas coherent, volledig en duidelijk mogelijk vertelt. Hierbij dient erop gewezen dat het niet aan de verwerende partij is om het gehoor te 'sturen', zoals verzoeker suggereert. De commissaris-generaal dient enkel de door verzoekende partij aangebrachte elementen redelijkerwijze te beoordelen. Indien verzoeker van mening is dat zijn activiteiten voor de inheemse gemeenschappen in Colombia en de informatie verrat op zijn sociale media erop wijzen dat hij een vrees voor vervolging koestert in geval van terugkeer naar Colombia, dan kan van verzoeker verwacht worden dat hij dit ook zelf ter sprake brengt tijdens zijn persoonlijk onderhoud, *quod non in casu*.

Hierbij aansluitend wijst de Raad erop dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk de inhoud van verzoekers sociale media in haar beoordeling heeft betrokken en evenmin in twijfel trekt dat verzoeker zijn sociaal engagement na zijn studentenjaren heeft voortgezet, doch tot de conclusie is gekomen dat deze elementen niet van aard zijn om aan te tonen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging vanwege de paramilitaire groeperingen heeft. Verzoekers betoog kan hier geen afbreuk aan doen. Hij laat immers na te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen betreffende zijn inzet voor de inheemse bevolking hij niet heeft kunnen aanreiken tijdens zijn persoonlijk onderhoud, noch preciseert hij welke informatie verrat in zijn social-media-accounts niet terdege onderzocht zou zijn door het CGVS en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden kunnen werpen op de bestreden beslissing.

6.2.4.4. Bovendien dringt zich de vaststelling op dat verzoeker niets inbrengt tegen de overweging dat de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde problemen met de paramilitaire groeperingen en het ELN worden ondermijnd door zijn laattijdig vertrek uit Colombia en de laattijdige indiening van zijn verzoek om internationale bescherming. De commissaris-generaal stelt in dit verband terecht: *"U verklaart dat u kort nadat u M. (...) opnieuw tegenkwam, in januari 2024, de beslissing nam om het land te verlaten (NPO, p. 7). U vertrok echter pas op 17 juli 2024. Gevraagd waarom u zo lang wachtte, verwijst u naar het financiële aspect van de reis. Als u wordt gevraagd of u uw eigen reis betaalde, vertelt u dat M. (...) u geholpen heeft, maar dat u ook zelf geld moest sparen voor uw paspoort en dergelijke (NPO, p. 21). Uw paspoort dateert echter al van 16 februari 2024 (Administratief dossier – Groene map, stuk 1). U had dit toen al aangevraagd met het oog op uw reis naar België (NPO, p. 9). Het feit dat u geen haast had om het land te verlaten, relativeert de ernst van de door u ingeroepen vrees. Ook in België zette u geen spoed achter het aanvragen van internationale bescherming. U diende pas een kleine drie maanden later, op 9 oktober 2024, een asielaanvraag in. Gevraagd waarom u zo lang wachtte, verwijst u naar het feit dat Brussel ver is van Sint-Martens-Latem en dat u financieel afhankelijk was van de hulp van M. (...) (NPO, p. 8). Brussel is helemaal niet ver van Sint-Martens-Latem. U was gewend om in Colombia veel rond te reizen. Bovendien kon u, nog voor u uw asielaanvraag indiende, wel al in Duitsland gaan optreden (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1). Men kan echter redelijkerwijze verwachten dat iemand met een gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst, al het mogelijke zal doen om zo snel als mogelijk bescherming in te roepen en te verkrijgen in het land waar hij aankomt en zich wenst te vestigen."* Verzoeker laat deze motieven van de bestreden beslissing volledig ongemoeid en slaagt er dan ook niet in hier anders over te doen denken.

6.2.4.5. Wat betreft verzoekers verwijzing naar de veiligheidssituatie in het departement Cesar, herhaalt en benadrukt de Raad dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie in verzoekers land of regio van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoeker op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

6.2.4.6. Het motief in de bestreden beslissing inzake het feit dat zijn voormalige medestanders van het collectief, die eveneens bedreigingen zouden hebben gekend, nog steeds in Colombia verblijven zonder er problemen te ondervinden acht de Raad overtuigend. Verzoekers kritiek op dit motief kan niet tot een ander besluit leiden en is bijgevolg niet dienstig.

6.2.4.7. In de mate dat verzoeker betoogt dat hij tevens een vrees voor vervolging koestert ten aanzien van de ELN, stelt de Raad vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om de desbetreffende motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker blijft immers in wezen steken in het louter volharden in en het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van blote en *post-factum* beweringen over de *modus operandi* van de ELN, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij vervolging dient te vrezen vanwege de ELN kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermog niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

6.2.4.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat hij onvoldoende op de bescherming van zijn nationale autoriteiten kan rekenen, wijst de Raad erop dat vermits er, gelet op de voorgaande vaststellingen, niet wordt aangetoond dat hij bij terugkeer naar Colombia een gegronde vrees voor vervolging koestert, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Colombia irrelevant is.

6.2.4.9. Verzoekers betoog is niet van aard om het geheel van de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet is voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

6.2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Colombia.

6.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft en er thans niet naar kan terugkeren omwille van de door verzoeker aangehaalde problemen met de paramilitaire groeperingen en het ELN.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviserd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Colombia zou hebben gekend.

6.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In de aanvullende nota van de verwerende partij, neergelegd op 25 september 2025, wordt op basis van de meest recente landeninformatie, met name EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022, UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, en de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 10 april 2025, aangaande de veiligheidssituatie in Colombia het volgende uiteengezet:

“In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er

werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in deze om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdентificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld

plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop vermelde analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de verwerende partij hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit het nieuwsbericht van *El Pilon* van 31 maart 2025 kan, in weerwil van wat verzoeker voorhoudt, immers niet blijken dat het departement Cesar getroffen wordt door een golf van geweld. Daar waar verzoeker verwijst naar een artikel van *RCN Radio* van 31 maart 2025 en stelt dat hieruit blijkt dat de burgerbevolking in Cesar door gevechten tussen het ELN en dissidenten ervan gevaar loopt, dient vastgesteld te worden dat dit artikel in het Spaans is opgesteld. In dit verband wijst de Raad op artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat de Raad niet toelaat documenten in overweging te nemen die werden opgesteld in een andere taal dan deze van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Hoe dan ook, in de mate dat verzoeker verwijst naar informatie aangaande de aanwezigheid van het ELN in verschillende delen van Colombia, wijst de Raad erop dat in bovenstaande analyse de aanwezigheid van gewapende groeperingen in Colombia alsook het feit dat er gewapende confrontaties plaatsvinden in bepaalde gebieden van Colombia, niet wordt betwist. Het betoog van verzoeker doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat er in de (groot)steden, waaronder Valledupar, geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dat het geweld dat er plaatsvindt in wezen doelgericht is en niet willekeurig van aard.

6.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

6.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

6.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

6.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om een beslissing van de commissaris-generaal tot tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het CGVS.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS